

POPOVICI, MIHAI

n. 21 octombrie 1879, Brașov

d. 07 mai 1966, București ?

A fost unul dintre militanții ardeleni pentru drepturile românilor din Transilvania, fiind prieten apropiat cu omul politic Iuliu Maniu încă din anii mișcării naționale.

Studiile universitare le-a urmat la Viena în cadrul Facultății de Filosofie, iar mai apoi și susține doctoratul în Drept la Universitatea din Budapesta. A fost președintele Societății „România Jună” de la Viena.

În anii Primului Război Mondial, mai ales între 1917-1918 a fost însărcinat cu organizarea corpului de voluntari români în Moldova. Dintre aceștia o parte erau din rândul voluntarilor ardeleni din Rusia. A făcut parte din Comitetul Național al românilor emigrați din Austro-Ungaria constituit la Odesa în anul 1918.

A participat la Adunarea de la Alba Iulia, iar după 1 decembrie 1918 a fost ales membru al Consiliului Dirigent la Departamentul Industriei și Comerțului.

S-a implicat intens în viața politică a României Mari fiind la început ales deputat în Parlamentul țării. Pe lângă funcțiile legislative dobândite a deținut și funcții executive în guvernul României. A fost de mai multe ori ministru. De pildă în guvernul condus de Alexandru Vaida-Voevod a fost numit ministru al Lucrărilor Publice deținând acest mandat între 5 decembrie 1918-13 martie 1920, iar în guvernul condus de Iuliu Maniu conduce Ministerul de Finanțe (16 noiembrie 1928-15 octombrie 1929), ministru de Interne (7-13 iunie 1930), din nou de Finanțe (13 iunie 1930-18 aprilie 1931) și de Justiție (11 august 1932-14 noiembrie 1933). De numele lui se va lega stabilizarea monedei naționale, leul. Ca ministru de finanțe a obținut împrumuturi din străinătate, din care a plătit datoriile băncilor și ale întreprinderilor către muncitori. De pildă un caz particular au fost uzinele de la Reșta, unde Statul era dator cu 600 milioane de lei. Totalul datoriilor plătite a fost de 9 miliarde de lei.

După formarea Partidului NaționalȚărănesc a condus primul congres al organizației județene a partidului din Satu Mare care a avut loc în anul 1927. Din acel moment a devenit președintele Partidului NaționalȚărănesc Satu Mare, funcție pe care a deținut-o până în anul 1936. În anul 1936 a candidat pe listele electorale din Satu Mare fiind ales reprezentant în parlamentul țării. La 3 mai 1936 s-a desfășurat la Satu Mare lucrările Congresului Partidului NaționalȚărănesc unde a participat și Iuliu Maniu, Ion Mihalache și Nicolae Lupu. Președinte a fost ales de această dată Titu Demian, o altă personalitate politică cunoscută la nivel local și național.

A rămas un apropiat al lui Iuliu Maniu, iar după anul 1944 a rămas vicepreședinte al Partidului NaționalȚărănist, fiind desemnat în anul 1946 președinte de onoare al partidului, organizația Satu Mare.

Pentru meritul de a fi strâns relațiile cu Franța a fost decorat cu „Legiunea de Onoare” franceză, în grad de Mare Ofițer.

Odată cu schimbarea regimului de conducere a statului și venirea comuniștilor la putere Mihai Popovici a avut de suferit datorită trecutului politic avut. La 25 iulie 1947 a fost arestat, după care timp de zece zile a fost anchetat și dus apoi la Văcărești, iar din 1948 transferat la Ocnele Mari. În 12 noiembrie 1950 a fost transferat împreună cu Mihail Manoilescu, Radu Budișteanu și Virgil Solomon la Sighet. În anul 1955 se afla în București la

Malmaison, clădirea în care au fost anchetați majoritatea membrilor din conducerea P.N.În secolul al XIX-lea aici funcționa cazarma trupelor de cavalerie ale lui Alexandru Ioan Cuza. A fost eliberat în anul 1955. După unele surse se pare că a decedat la scurt timp de la eliberare, însă unele atestă ca dată a morții 7 mai 1966. Cert este că a avut același destin tragic ca majoritatea celorlalți oameni politici de anvergură care au făcut România Mare.